

Super čulo
(A Super Sense)

Nedelja, večer, 27. Decembar 1959.
Branhamov Šator, Džefersonvil,
Indijana, SAD.

Super čulo

Ja još uvek takođe uživam u blagoslovu koji smo imali jutros. Oh, izvanredno, izobilno, nepoznato je šta će sve Bog uraditi za nas kada se sastanemo zajedno! Da li ste primetili kako se stvari odvijaju od kako smo ovo mesto posvetili Bogu? Blagoslov za blagoslovom, sila za silom, slava za slavom, jednostavno predivno. I On će nastaviti tako. Ja...Ove maramice, molio sam se nad njima, ako—ako je ovde onaj kome one pripadaju.

2 Dakle, želim da to prokomentarišem, samo za trenutak, i prvo da vam se zahvalim svima za vaš divan Božićni poklon, odelo koje ste mi poklonili. Da li je bilo i u tvom, brate Neville? [Brat Nevil odgovara: “Da, jeste. Da, jeste.” – Urednik.] Da, jeste. Odelo. Propovednici uvek mogu dobro iskoristiti odelo. [“Savršeno mi odgovara.”] Predivno, baš je dobro. Dakle, oni se znoje, a taj znoj uništava odeću brže nego bilo šta drugo (Razumete?), i propovedniku je jednostavno potrebno puno odeće. I to dobre odeće.... Jeftino pamučno odelo će jednostavno istruliti, veoma brzo. Tako da, dobro odelo kao što je ovo će poslužiti duže vreme.

3 I razmislite samo, vi time podržavate i poklanjate ova odela slugama Gospodnjim. I neka vas Gospod blagoslovi. Isus je rekao: “Ukoliko učinite i najmanjem od Moje braće, Meni ste učinili.” Tako da vi niste kupili odela za dva propovednika; vi ste kupili dva odela za Isusa. Uh-huh. To je ono što je On rekao: “Meni ste to učinili.”

4 Da li ste jutros primetili taj mali Nebeski dodir? Bez oltarskog poziva, bez ičega, već upravo Porukom i – i osveženjem Svetog Duha koje je okupalo ljude, pokrenula se Božija slava, oni su jednostavno počeli da dolaze ovamo sa svih strana. Primetio sam neke moje stvarno dobre Baptističke prijatelje, iz Baptističke crkve u ulici Volnat Strit, u Lojevilu, koji su stajali u prolazu između sedišta, kako se kupaju u Božijoj Sili. O Bože! Oni...Sreo sam ih posle službe, rekli su: “To je Božija Sila.”

Rekao sam: “To je tačno. Sigurno ste...Sigurno ste u pravu. To je Božija Sila!”

5 Jednostavno se ne mogu naći reči kojim bi se to iskazalo. Jednostavno ne znate šta da kažete. Sveti Duh jednostavno preuzme službu i vi ne znate šta će On uraditi sa Tim. Tiho, ljupko, ponizno, slomljeni. Oh, brate Pet, to je Nebo za mene. Ja sam jedan od onih staromodnih ljudi koji vole taj osećaj u Tome. Razumete?

6 Kao i pokojni Paul Rader, on je rekao svojoj...Jednom je pričao priču. I rekao je da su on i njegova žena sedeli za stolom, i ona je htela da ide negde ili da uradi nešto, a on joj je neprestano govorio: “Ja jednostavno to ne mogu da uradim,” i tako dalje, i on ju je time povredio.

7 I pogledao je u nju, suze su tekle niz lice, i rekao joj je, rekao je: “Dakle, sada,” pomislio je u svom srcu: “Ma, ako je nju tako lako povrediti, onda neka tako i ostane.” I tako on, kao muškarac, savio je svoje novine i stavio ih je na svoj tanjir.

8 I ona je uvek stajala na vratima i poljubila bi ga pri rastanku; a onda kada bi on izašao napolje, ona bi mu mahnula, i to bi—to bi sredilo stvar, znate već, dok se on ne bi vratio sa posla.

9 I tako tog jutra, rekao je, kada su oni krenuli, na vratima, ona je stajala na vratima, i on ju je poljubio, i krenuo je prema kapiji, i otvorio je kapiju, okrenuo se, a ona je stajala na vratima sa pognutom glavom, i dalje povređena, i rekao je da joj je mahnulo čao, i rekao da je ona njemu mahnula.

10 Rekao je da je krenuo ulicom, i počeo je da razmišlja: “Šta ako se meni nešto dogodi pre nego što se vratim kući, ili ako se njoj nešto desi pre nego što se ja vratim, ako nas Bog uzme sa zemlje; a tako je bila dobra žena, i kako je ljupka, i tako dalje?” I rekao je, što se više udaljavao, to je njegovo srce više oticalo.

11 I tako, on se zaustavio i jurnuo je nazad, otvorio je kapiju, uleteo je u kuću i otvorio je vrata. I kada je otvorio vrata, čuo je plač. Pogledao je unaokolo, a ona je stajala iza vrata. Nije rekao “oprosti mi,” nije rekao “izvini.” Uopšte ništa nije rekao. Rekao je

da ju je samo zgrabio i ponovo poljubio, okrenuo se i otišao. Rekao je da je stigao do kapije, a ona je ponovo stajala na vratima. Rekao je: “Zdravo.” I ona je rekla: “Zdravo,” rekao je, upravo kao prvi put, ali ovog puta u tome je bio osećaj.

12 Tako to ide, kada je u tome osećaj, (Razumete?) kada je to stvarno nešto od Boga...

13 Dakle, pri postavljanju novog staratelja, koje je obavljeno malo pre, brata Sothmanna... Siguran sam da su staratelji, i svi, sada svesni, da, na kraju fiskalne godine, prvog januara, da sve službe u crkvi, kao što su pastiri i đakoni, i tako dalje, ističu. Onda ako oni žele da nastave... Ne, pastiri, nisam to mislio. Mislio sam staratelji, i đakoni, i učitelji u nedeljnoj školi, i tako dalje. Oni... Crkva bira pastira, i on ostaje sve dok, dok. A onda – onda oni... Ako ljudi, upravno veće staratelja, ili đakona, ili učitelji u nedeljnoj školi, ili neko drugi, ako oni žele da nastave dalje, oni jednostavno nastavljaju sa svojim radom. Ako to ne žele, onda oni moraju da se povuku, ako oni ne žele nastaviti dalje, i ako nema nikakvih pritužbi protiv njih. Onda oni nastavljaju i sledeću godinu. A ako oni ne žele da nastave dalje, onda se održavaju izbori, i postavlja se neko drugi na mesto staratelja, ili koja god druga služba da je u pitanju.

14 Tako, to ne vezuje čoveka celog njegovog života, da služi u upravi. Ali sve dok on oseća da je Bog sa njim i da mu pomaže, i ako on želi da da svoj, ili njen, doprinos, bilo šta da je to, da nastavi sa Božijim delom, nama će uvek biti drago da oni budu sa nama u službi. Vidite? Na ovaj način ta osoba ima priliku da obavlja službu godinu dana i da vidi da li joj se ona sviđa ili ne. Neki od naših staratelja ostaju godinama i godinama i godinama, i đakoni takođe, i to je odlično. Ali onda nema određenog roka. Ako staratelj, ili pastir, ili neko u službi, oseća da on više ne može obavljati tu službu, ili ako se negde seli, onda oni samo obaveste crkvu, da bi se mogla naći zamena za njih.

15 I to je ono što se večeras dogodilo ovde, sa bratom Morganom, brat Vilijam Morgan se povukao sa mesta staratelja. Njima je bio

potreban novi staratelj. I brat Sothmann je izabran za to mesto, ranije, i večeras je primljen u upravu.

16 To je zvanično, dokle god je crkve. U našoj crkvi, crkva ima suverenitet. Crkva menja, ili postavlja staratelja, crkva menja pastira, ili postavlja pastira, šta god da je u pitanju, to je crkva u svemu. To je apostolski. Tako je postupano i u Biblijsko vreme. Zato, mi osećamo da niko u crkvi ne može biti diktator ili tako nešto. Mi to ne želimo. Svako, svaka osoba, i ja lično, pri glasanju za nekoga, ima samo jedan glas, upravo kao i ma ko ovde u crkvi, samo jedan glas. Ne ono što ja kažem; nego ono što crkva kaže, (Vidite?) šta crkva kaže u telu. Da li vam se to sviđa? [Skup odgovara, "Amen." – Urednik.] Oh, ja mislim da je to po Pismu. Tako bi to trebalo da bude.

17 Dakle, ovo će biti velika nedelja za mene, sutra, ako je volja Gospodnja. Moram doneti odluke za celu narednu godinu, da razmotrim sve pozive. Želim da odem do kancelarije i dapokupim sve pozive i da ih odnesem kući. Zato, u narednih nekoliko dana, biću u molitvi, i moliću se da me Bog vodi i da mi pokaže koji put da izaberem i šta da uradim. Vreme u kojem živimo nije kao vreme kada je On bio na zemlji, kada Ga je Bog vodio od mesta do mesta, i On bi u nekom gradu bio nekoliko sati a onda bi otišao u neki drugi grad. Ali danas je to drugačiji sistem; danas je potrebna priprema, propovedničke grupe i mnoge druge stvari moraju biti učinjene.

18 A način na koji ja to radim je tako što uzmem sve moje pozive iz Afrike, i stavim ih na sto, sve pozive iz Indije, i sve pozive iz Kalifornije, Jute, i sve ostale, i rasporedim ih u grupe. Ostavim ih tamo. I onda počnem da šetam i da se molim, možda autom odem negde na dan ili dva: vratim se nazad i predam se molitvi. Onda dođe u moje srce želja da odem na određeno mesto, zatim razmislim da li je to samo utisak. Onda, posle toga, onda ja... Ako je utisak upečatljiv, ja odem do te hrpe gde se nalazi to mesto, a onda uzmem pismo i pročitam ga, taj poziv, da bih video gde je to. Zatim, nakon toga...

19 Reći ću vam i razlog zašto to radim. Samo razmislite o putovanju avionom koje traje sedamdesetdva sata, u oluji, i gore i dole, i okolo, ako ste ikada leteli preko okeana. Ne znate, nekad ste gore, a nekad dole, i ljuljate se, i posrtanje, kroz te oblake i preko vode, tri dana i tri noći. A onda dođete na kopno, i prva stvar koja vas sreće je sotona: “Dakle, propovednička grupa je rekla *ovo*, neki su se podelili pri glasanju a neki su za.” Razumete?

20 Onda biste možda rekli: “Pa, možda Gospod nije ni želeo da ja dođem ovde.”

21 Ali kada ste poslati od Boga, vi ste spremni da se suočite sa neprijateljem. Vi onda kažete “Ja dolazim ovde, u Ime Isusa Hrista. Ja dolazim u Ime Gospoda Isusa i ostajem ovde sve dok se Njegovo delo ne dovrši.” Vidite, onda ste spremni da se suočite sa silama

22 Vi me volite, ja znam da je tako. Molite se za mene ove nedelje, da donesem ispravne odluke, da me vodi Božija inspiracija.

23 Dakle, trebalo bi da održim nekoliko manjih, kako ih ja zovem, skok službi. Idem dole u Floridu, osmog, devetog i desetog ovog meseca; ili, Tifton, Džordžija. Tifton, Džordžija, hteo sam da kažem osmog, devetog i desetog januara, a ne ovog meseca. A onda trebalo bi da odem u Glazgov, Kentaki, i možda Samrsit, Kentaki; samo jednu noć, i možda Kembllzvil, Kentaki. A i brat Rodžers bi želeo da provedem jednu noć kod njega, što smo mi – pošto nismo mogli prošli put.

24 Dakle, molite se za brata Rodžersa. Bio sam danas sa njim, i uhvatio sam ga za ruku i video sam da je u lošem stanju, fizički. Zato molite se za brata Rodžersa. Puno se opteretio, i zbog toga je nervozan i uzrujan, i sada veoma loše stoji sa zdravljem, a i njegovoj ženi je veoma loše. Zato molite se za taj mali par, za tu dobru Božiju decu. I ja sam mu rekao da ću, ako Bog dozvoli, odvojiti jednu noć za njega.

25 I brat Ruddel, naš mali – jedna od naših malih sestrijskih crkava, ovde gore u šezdesetdrugoj, mali staromodni stidljivi mladić, prošao je ovuda i nije mogao čak ni da pogleda gore. I on

bi došao do kuće. I, oh, ljudi su mislili da je on prava dosada, ali bilo je nešto u tom mladiću što je izgledalo stvarno. Nastavio sam i dalje biti uz njega, govorio sam: “Brate Ruddel, ti to možeš.”

26 Rekao je: “Brate Branhame, kada stanem pred mnoštvo ljudi, a srce – srce mi se popne u grlo, ne mogu –ne mogu izustiti ni jednu jedinu reč.”

27 Rekao sam: “Ostani tamo i progutaj ga i govori u Ime Gospodnje. Razumeš?” A sada on ima crkvu veličine ove ovde, ovde gore na autoputu, upravo nešto radi. Ostanite sa tim. Mladić je dobio poziv od Boga. Poznajem njegovog oca i majku, veoma su fini ljudi.

28 A onda, trebalo bi jednu noć da imamo Džunija, dole u Nju Albani. Oh, znate, to su samo male službe, koje bih mogao održati jedno veče ovde a jedno tamo, sve do, ako bude sve po planu, negde za dvadesetpeti januar, odlazim za Majami, na Svetski Međunarodni Kongres Poslovnih Hrišćana Punog Eevandelja. A odatle, u Kingston, Haiti, dole u Južnu Ameriku, i gore kroz Meksiko. A odatle, u Afriku, a iz Afrike gore u Skandinaviju, i tako dalje. Mislim da će najveći deo godine proći u prekookeanskim službama. Zato, molite se za mene, jer moram doneti ispravne odluke.

30 Dakle, tako će biti samo ako je to volja Gospodnja; ako nije, voljan sam ići bilo gde, na bilo koje mesto; nije važno gde je to, želim da idem tamo. Sve dok sam sposoban da stojim u ovom zemaljskom prahu u koji me je Bog stavio, želim propovedati o njegovim neistraživim bogatstvima sve dok me smrt ne rastavi sa ovim telom. To je moja odluka, milošću Božijom, ako će mi On samo pomoći. Ako me On napusti, đavo će me ubiti; zato, vi se samo molite da Božija ruka milosti bude nadamnom.

31 Ne tražim Njegovu pravdu, već tražim Njegovu milost. Vidite? Dakle, ne Njegova pravda, to ne bih mogao podneti. Ono što ja tražim je samo Njegova milost, jer znam da nisam dostojan, niti je iko drugi. I bolje bi bilo da i ne tražimo Njegovu pravdu. Mi želimo Njegovu milost.

32 Dakle, večeras, budući da sam malo promukao, ali nisam mogao propustiti priliku da govorim ovoj finoj grupi hrišćana... Samo malo strpljenja, pre nego što dam ovo obaveštenje, dozvolite mi da kažem nešto. Dok ste svi sada jednodušni, u slozi, i sve se odvija lepo, dozvolite mi da održim mali dvominutni govor mojoj crkvi. Vidite?

33 Slušajte dragi moji po Evanđelju, moje – zvezde u mojoj kruni, ako ću je ja uopšte imati, koji ste otkupljeni Isusovom Krvlju. Ovo sam uradio sa svrhom, vratio se na ovaj način. Tu odluku smo doneli dok smo bili u lovu, brat Roy Roberson, brat Banks Vud, i ja, na putu, da se vratimo nazad. Brat – brat Roy i svi mi smo razgovarali, o našem pastiru, bratu Nevilu, čoveku koji je stalno sa vama, obavljajući službu pastira i sve ostalo; mi ga volimo; ali, brat Nevil budući ko-pastir, bilo bi suviše naporno da on izgura sve to. Vidite? I zbog toga, mi smo se molili i izgledalo je da je to što sam ja uradio volja Gospodnja. Dakle, ja sam molio Gospoda da mi pomogne, da dam sve od sebe.

34 I pošto sam se posvetio, i pošto je to uradila i crkva, dakle, ako nas Bog bude tako blagoslovio kao tokom poslednjih nekoliko službi, zbog tog malog posvećenja, šta će On uraditi ako mi nastavimo tako? Vidite? Samo nastavimo tako. Slušajte sada. Vi volite jedni druge, i kako ste samo stajali jutros, i plakali, rukama podignutim ka Bogu, i – i taj lepi Duh koji se kretao nad vama.

35 Dakle, Nemojte slušati niti jednu ludu stvar koju đavo ima da kaže. Vidite? Ako vam đavo pokaže nešto, ili kaže, nešto loše o nekome ko pripada Hristovom Telu, nemojte to verovati. Jer, onog trenutka kada vi poverujete u to, vi kvarite svoje iskustvo.

36 I ako vidite nekoga ko pripada Hristovom Telu, kako radi nešto što je zlo, nemojte to pričati drugima; nego idite do tog člana, sa ljubavlju, pokušajte da ga vratite ponovo Hristu. I ako to ne možete učiniti, recite nekom i neka on ide s vama. Uradite to prema Pismu. Vidite? Ali nemojte...

37 Ako neko kaže: “Sestra *Ta-i-ta*, ili brat *Taj-i-taj*,” nemojte verovati niti jednu reč od toga. Pustite da to ide samo dalje od vas.

Jer, zapamtite, to je đavo koji pokušava da vas raskomada. Samo pazite na njega on će svakako to učiniti. A vi postavite jakog domaćina kuće, veru, da stoji upravo tamo i nemojte primiti ništa. Ovi ljudi su sa vama postavljeni u Nebeskim mestima, imate zajedništvo oko Božijih blagoslova, uzimate večeru Gospodnju, a Sveti Duh svedoči da su oni deca Božija. Zato neka među nama bude ljupka atmosfera, jednodušnost, opraštanje, i sa ljubavlju. I ako neko o vama govori nešto loše, vi o njemu govorite dobro. Pogledajte onda kako će vam to biti samo veća milina. Vidite? To je tačno. Uvek na zlo vratite dobrim, a na mržnju odgovorite ljubavlju. I samo...

38 Da li ti je sada bolje, srce, mala devojčica tamo nazad? Dobro je to. Jako sam zahvalan zbog toga. Da, samo sam otišao nazad... Udvostručilo joj se koleno, a Gospod Isus ju je sada izbavio i predstavio skupu. Tako smo zahvalni zbog toga. Zbog toga sam malopre napustio propovedaonicu. Rekli su mi da su se molili i molili i nisu mogli da se probiju do Gospoda.

39 Dakle, postarajte se da tako i bude. Obećajte to Bogu: "Bože, Tvojom milošću, ja ću se tako vladati." Bez obzira ako neko kaže nešto loše; vratite dobrim. Nemojte misliti ništa loše. Ako budete mislili nešto loše, i licemerno to govorite, onda – onda – onda vi grešite. Samo se nastavite posvećivati Bogu dok ne steknete dobro osećanje prema toj osobi. Tako se to radi. Onda će milina Božijih blagoslova, oh, jednostavno preplaviti vašu dušu. Tako se živi pobednički život; onda vas ništa ne može povrediti sve dok ste u ljubavi. Dobro, vi kažete...

40 Vidite? "Ako imate jezike, oni će prestati. I ako imate mudrost, ona će proći. Proroštvo će izneveriti. Ali kada imate ljubav, ona će trajati zauvek." Vidite?

41 I nemojte voleti samo one koji vas vole, nego volite i one koji vas ne vole. Jer, lako mi je voleti ma koga ko me voli, već pokušajte voleti nekoga ko vas ne voli. Po tome možete proveriti da li ste hrišćanin ili ne; neko ko vas ne voli, ali i pored toga u svom srcu, vi ga volite... Dakle, ako ne postupate tako, samo se

uhvatite za Boga. To je tamo, jer ja znam da je to istina. Amen. Ja znam da je to istina.

42 A sada ćemo otvoriti dragocenu Reč, poslanica Jevrejima, 11.-ta glava, samo kratka Poruka. Budući da sam malo promukao, ali sam imao predivno popodne sa braćom i sestrama, i nisam došao ovamo sve do šest sati, i samo sam utrčao u sobu i kleknuo pored kreveta, u spavaćoj sobi, pomolio se kratko, ustao i uzeo Bibliju i počeo da čitam. I video sam tamo jedan časopis, i uzeo sam ga, i bio je na nekom Afričkom jeziku i nisam mogao da ga čitam.

43 A ponekad, dok čitate, pogodi vas Reč i ta Reč vam oživi. Na taj način propovednik dobija svoju – svoju poruku. Samo počne da čita, da čita Bibliju, neki deo. I kao prvo, znate, naletite na nešto, onda se nešto još nadoda na to, a onda još nešto se nadoda. Zatim, vi to podvučete i samo odete do propovedaonice i pročitate to. Bog će učiniti ostalo. Vidite, On će se pobrinuti za ostalo.

44 Dakle, ponekad se vi tako zanesete, da zapišete neke misli o onome, male beleške o mislima koje ste imali. Ponekad na službi, kada morate brzo doći na podijum, samo na brzinu pročitate te misli koje ste zapisali i možda će vam ih Sveti Duh ponovo oživeti. Učinio je to mnogo puta.

45 Dakle, Jevreji 11, pročitajmo 1.-vi stih, početak, i pročitaćemo nekoliko stihova.

Vera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo.

Jer u njoj stari dobiše svedočanstvo.

Verom poznajemo da je svet Rečju Božijom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo.

46 Nije li ovo puno bogatstva? [Skup odgovara, “Amen.” – Urednik.] Dozvolite mi da ponovo pročitam taj 3.-ći stih. Slušajte pažljivo.

Verom poznajemo da je svet Rečju Božijom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo. (Iz Reči Božije.)

Verom prinese Avelj Bogu veću žrtvu nego Kain, kroz koju dobi svedočanstvo da je pravednik, kad Bog posvedoči za dare njegove; i kroz nju...on mrtav još govori.

Verom bi Enoh prenesen da ne vidi smrti; i ne nađe se, jer ga Bog...preмести, jer pre nego ga preмести, dobi svedočanstvo da ugodi Bogu. (Živeo je petsto godina.)

A bez vere nije moguće ugoditi Bogu; jer onaj koji hoće da dođe k Bogu, valja da veruje da ima Boga i da plaća onima koji Ga traže.

Verom Noje primivši zapovest i pobojavši se onoga šta još ne vide, načini kovčeg za spasenje doma svojega, kojim osudi sav svet, i posta naslednik...pravde po – po veri.

47 Dakle, pomolimo se kratko i pognimo glave. Gospode, naš najmilostiviji Bože i Oče, mi sada ponovo dolazimo u Tvoju prisutnost sa zahvalnošću. I ne samo da osećamo da smo u Tvojoj prisutnosti zato što smo pognuli glave za molitvu, nego verujemo da smo neprekidno u Tvojoj prisutnosti, jer, oči Gospodnje prolaze celu zemlju. I ti sve znaš, i znaš pomisli srca.

49 Zbog toga, Gospode, razlog zbog koga smo mi pognuli glave, je da uputimo ovu molbu, da nam Ti oprostiš sve naše prestupe i grehe, i da nam se još jednom ukaže Tvoja milost; tako da otvoriš naša usta i naše uši, i da Tvoja Reč večeras postane nama stvarna; da ovih nekoliko stihova koje smo odabrali postanu velika pomoć svakome ko pripada Tvom tajanstvenom Telu ovde na zemlji, Tvojoj duhovnoj Crkvi, Crkvi Prvorodenih, Crkvi koja je otkupljena Isusovom Krvlju, koja je bila oprana i posvećena, i koja će biti predstavljena Bogu tog dana, bez mane i bore. Kako smo Ti mi samo zahvalni, što verujemo da smo sudeonici ove Božije dobrote, kroz pravednost i milost našeg Gospoda Isusa.

50 Molimo se da izlečiš sve bolesti, i zahvaljujemo Ti se što si malopre dotakao tu malu devojčicu, ona je ležala u sobi zbog bolova: videli smo kako je izašla napolje, ta mala detinja vera, i kako Te je prihvatila i Tvoju milost. I mi Ti se zahvaljujemo za to;

i molimo se da se opomeneš sestra Bejkerinog voljenog u Kentakiju, i onih o kojima je govorio brat Nevil, i, O Bože, nebrojenom mnoštvu bolesnih na sve strane. A posebno, Gospode, onih koji nisu spašeni i koji Te ne poznaju; ako budu umrli u svojim gresima, neće moći otići tamo gde si Ti.

51 Mi se molimo da nam daš svedočanstvo i silu, hrabrost da govorimo Reč, i mudrost da bismo znali kada da je izgovorimo. I govori nam kada smo dovoljno pričali, da kada odemo ostavimo ljude u divljenju, i čuđenju, velikom Svetom Duhu i Njegovim delima. Daruj to, Gospode. Čuj nas sada, naša je molitva. U Isusovo Ime mi to tražimo. Amen.

52 Želeo bih održati jednu kratku propoved o čulima. Učeni smo da prirodan čovek ima pet čula i da tih pet čula upravljaju njegovim – njegovim...Ili On...je dao...Bog mu je dao ovih pet čula da bi on uspostavio kontakt sa njegovim zemaljskim domom; a ta čula su znana kao: vid, ukus, dodir, miris i sluh, tih pet čula koja su poznata prirodnom čoveku. A ona su dobra, i mi ne možemo funkcionisati, odnosno živeti normalan život, kada jedno od ovih čula ne funkcioniše. Vaš vid, sluh, dodir, miris, ili ukus, mi ne možemo biti normalni bez njih. Kada neko od tih čula ne funkcioniše, tada tu nešto nedostaje, mi ne možemo stupiti u kontakt sa nekim delom života. I ona su dobra, i korisna i ona su nam dana od Boga.

53 Bog vam je dao ta čula, i ona su vam dana kao dar. I to zavisi od vas kako vi, čemu vi priklanjate ta čula, na taj način će biti kontrolisan vaš život: način na kome priklanjate tih pet čula, vi ste...Ono što vidite, što čujete, što ste okusili, pomirisali, ili osetili, čemu god da su ta čula potčinjena, to će upravljati vama.

54 I zahvalni smo Bogu što imamo ovih pet čula, ali ona vam ni slučajno nisu data da bi vas vodila. Ona su vam dana da biste mogli uspostaviti kontakt sa zemaljskim okruženjem. Ali vama je dano to šesto čulo, a to šesto čulo – pripada samo hrišćanima. I vi ne možete imati ovo šesto čulo dok ne postanete hrišćanin; to je jedini način da prirodna osoba ima više od pet prirodnih čula.

Šesto čulo je hrišćanima bolje poznato kao vera. To je ono čulo koje vama upravlja i koje vas vodi, i ono je iznad svih ostalih čula. Ono je iznad svakog od tih pet čula.

55 Dakle, ne želim reći da zato što smo primili to šesto čulo, da tih pet čula više nisu dobri. Da, ona su dobra. Tih pet čula su vam data od Boga, i ona su tu da bi bila korišćena. Ali kada tih pet čula deluju nasuprot Reči Božijoj, tada ona lažu.

56 Dakle, šesto čulo ne može lagati. To je super čulo. I to je ono o čemu ja želim da govorim. Jutros sam propovedao na temu: *Super znak*. A večerašnja tema je: *Super čulo*.

57 A super čulo je Sveti Duh, Božija vera koja prebiva u vama. I ako dozvolite da se pet čula koja imate potčine šestom, ono će vas voditi i to će dovesti svih pet čula u pokornost tom super čulu. Jer ono je toliko iznad prirodnih čula, koliko je duhovni čovek iznad prirodnog; to je tako visoko i daleko kao nebo što je od prirodnog čoveka i njegovih pet čula. To vam omogućava da verujete stvari koje ne možete videti. Ono vam omogućava da delujete tamo gde običnih pet čula ne mogu ni zamisliti. Đavo može ući u ovih pet čula i lagati vas, ali on ne može ni dotaći to super čulo. To je daleko izvan njegovog domašaja. Ono je od Boga. Zove se vera. Vera je ta velika stvar.

58 Ovih pet čula ne upravljaju šestim čulom, već šesto čulo upravlja sa tih pet čula. Super čulo upravlja prirodnim čulima. A ovih pet čula su čulo vida, ukusa, dodira, mirisa, i sluha. Super čulo je nešto što će vam dati veru u Božiju Reč, jer to je jedina stvar o kojoj ono govori. Ono će vam omogućiti da verujete u stvari koje ne možete videti, okusiti, dodirnuti, omirisati, ili čuti, jer će se ono osloniti na Božiju Reč. I ono će vam predati tu Reč, i omogućiti vam da živite suprotno bilo čemu što nije Božija Reč. Verom, vera to čini.

59 Dakle, davanjem ove ilustracije o čulima, prirodan čovek se rađa sa ovim čulima, što znači da su ona prirodom dana. I to je zaista jedina stvar koju će on ikada znati o njima, u njegovom intelektualnom razmišljanju. On može razmišljati samo kao čovek; on gleda na stvari kao čovek; on može razumeti samo kao čovek;

on može čuti kao čovek; ali kada njime počne da upravlja, odnosno kada se on obnovi, ili kako mi to zovemo “nanovo rodi,” tada ga zahvata to šesto, super čulo. Na taj način, to super čulo ga podiže do mesta gde on dobija veru da veruje stvari koje ne može čuti, stvari koje ne može videti, stvari koje ne može razumeti. On to svakako veruje, jer njime upravlja to šesto čulo, to super čulo. Ooo, kako je veličanstveno to znati, i razmišljati o tome kako je to jednostavno verovati.

60 Dakle, vi to ne možete verovati dok ne doživite obnovu. Biblija kaže da niko Isusa ne može nazvati Hristom, osim Duhom Svetim. Prošli smo kroz to, prošle nedelje. I to je bio jedan kamen spoticanja, posebno Pentakostalcima, kada to čuju od mene. Isus je rekao, u Svetom Jovanu 5:24: “Onaj koji čuje Moju Reč, i veruje Onome koji Me je poslao, ima Večni Život.” Večni Život dolazi samo od Boga. “I niko Isusa ne može nazvati Hristom, osim Duhom Svetim.”

61 Vi imate samo ono što je neko rekao, ono što ste intelektom naučili, ono što ste naučili kroz pet prirodnih čula. Ali kada dođe šesto čulo, Sveti Duh, On odnosi svako rezonovanje ovih šest čula i – pet čula, i podiže vas u to šesto čulo, da biste verovali stvari koje ne možete videti, okusiti, osetiti, omirisati, ili čuti. Ono nešto menja u vama! Onda možete reći da je Isus Hrist, jer ste tome bili svedoci; ne ono što vas je naučilo intelektualno učenje, već ono što ste doživeli.

62 “Brate Branhame čemu onda služi šesto čulo? Zašto nam je dano to šesto čulo?” Šesto čulo je dato iz sledećeg razloga. Dakle, šesto čulo je vera, to super čulo. Dakle ako...Šesto čulo je dato samo zbog jednog razloga, da bi ono prisililo vaših pet čula u vama da poreknu sve što je suprotno Božijoj Reči. Zbog toga je dano šesto čulo. Pismo govori o odbacivanju rezonovanja.

64 Vaših pet čula će...Vi možete rezonovati: “Pa, sada, zašto bi ovaj čovek i zašto...”

65 Ali šesto čulo to uopšte ne vidi. Ono je daleko iznad toga; ono je toliko iznad toga, da ono čak ni ne rezonuje uopšte. “Mi to

verujemo.” Ono je daleko izvan svega što bi vaših pet čula imalo da kaže o tome. Dakle, spremite se za isceliteljsku službu. Vidite? Mi to verujemo. Vi hodate po tom šestom čulu; vi govorite po tom šestom čulu; vi živite po tom šestom čulu; umirete po tom šestom čulu, i ustanite po tom šestom čulu: to super čulo, nešto što je u vama, koje je drugačije od tog prirodnog čoveka.

66 Prirodan čovek ima samo ova čula i ona su u redu ako su pokorna šestom čulu. Ako prirodan um kaže, pročita Božiju Reč i kaže: “To je Božija Reč,” tada ona govori istinu. Ali ako je on pročita i kaže: “Nije baš sve To Božija Reč, ili – ili, To je *bilo* nekad. To je nešto...To je nekad bila, ali sada To više nije.” Tada nastupa to šesto čulo i kaže: “On je isti juče, danas, i zauvek.” Vidite? U tome je razlika.

67 Zato mnogi ljudi nisu izlečeni. Oni pokušavaju doći sa intelektualnom idejom. Oni kažu: “Oh, ja – ja radim *ovo*, ili ja verujem *ovo*, i tako dalje.” Ali ako to šesto čulo to kaže, onda ne postoji ništa što će ih ikada udaljiti od tog šestog čula.

68 To šesto čulo dolazi na ljudsko biće da bi ono poreklo sve što je suprotno Božijoj Reči. Ma koji simptom, ma koji simptom koji je suprotan Božijem obećanju, to šesto čulo kaže da to nije tamo.

69 Ako hrišćanin koji je nanovo rođen...I prvo što se desi, znate već, neki nevernik dolazi do hrišćanina i kaže: “Dakle, gledaj, ne postoji tako nešto kao što je taj Sveti Duh. Ti si u zabludi što se toga tiče. Ti si lud ako veruješ u tako nešto. Tako nešto ne postoji.” Tada šesto čulo odmah stupa na scenu.

70 “Dozvoli mi da ti pokažem, u Bibliji, kako se može primiti Sveti Duh. Vidiš, ja ti mogu pokazati mesto gde su Ga apostoli primili, ali – ali...”

71 “Da, pa,” kažeš “gledaj,” i šesto čulo će te nadjačati i reći: “Ali On je rekao: ‘Obećanje je za vas i za vašu decu.’”

72 “Pa, to je značilo za *njihovu* decu tamo; to ne znači za tebe. To nije za tebe.”

73 Ali to šesto čulo zna bolje. Zašto? On je već u vama. Prekasno su to rekli. Vi ste Ga već primili.

74 Ljudi koji govore da ne postoji tako nešto kao što je Sveti Duh, ne znaju šta govore. Kao što je jednom jedan mladić ljuštio jabuku, a jedan nevernik mu je postavio pitanje, u raspravi na službi. Rekao je: “Šta hoćeš? Šta ti tražiš ovde gore?”

76 On je odgovorio: “Želim da vam postavim jedno pitanje.” Dok je sa slašću jeo jabuku, jedan veoma jednostavan, izgledao je kao delinkvent, sa kosom preko svog lica, i bez jednog zuba odnapred, a na sebi je imao staru prljavu jaknu. Rekao je: “Želim samo da ti postavim jedno pitanje.”

77 Nevernik je upravo rekao: “Ne postoji tako nešto kao što je Bog. To su samo osećanja. To su sve gluposti.”

78 A mladić je rekao: “Gospodine, želim da vas pitam nešto. Da li je ova jabuka slatka ili kisela?”

On je odgovorio: “Pa, kako ja to da znam? Nisam je probao.”

A on je rekao: “To sam i mislio,” i otišao je.

79 Kako znate, kada niste probali Gospoda? Kako znate da li je On stvaran ili ne, kada niste primili Svetog Duha? Kako znate da li su vera i sila realne stvari? Kako znate da ne postoji neizreciva radost puna slave, kada je nikada niste okusili? Šesto čulo vas vodi u To. Šesto čulo vam To objavljuje. Ne postoje intelektualne sile koja će vam To dati. Intelektualna sila će rezonovati i reći: “Pa, to je psihologija. To je nešto u tom kalupu, to je rad na emocijama ljudi.”

80 Ali kada dođe šesto čulo, ono poriče sve te stvari i pokreće čoveka pravo u naručje Božije. “Jer onaj koji hoće doći k Bogu, treba da veruje da ima Boga i da nagrađuje one koji ga marljivo traže.”

81 Verom, verom, Abraham; verom, Isak; verom, Jakov; svi verom. To je šesto čulo koje to čini. Šesto čulo poriče sve simptome, svaki simptom, sve što je suprotno Božijoj Reči, svako osećanje, emociju.

82 Neko kaže: “Oh, pa, za mene su se molili, ali ja se uopšte ne osećam bolje.”

83 Šesto čulo se nikada neće pomiriti sa tim. Šesto čulo bi reklo: “To je laž. Ja se osećam bolje. Ja ozdravljam. Bog je tako rekao; i to rešava sve. Amen. Bog je tako rekao.” Šesto čulo se hrani samo Božijom Rečju.

84 To super čulo, je izvanredno, ono je iznad ostalih čula. To je jedno veće čulo. Ono je vera. To je sila koja pokreće i vodi. Amen. To je nešto što vas nagoni da radite stvari koje nikada niste ni pomislili da bi radili. To je šesto čulo, super čulo.

85 Neko se molio za vas. Recimo da vam je – da vam je ruka paralizovana i da se neko molio za vas, i vi ste tamo došli sa verom da će vas Bog izlečiti. Pastor se moli za vas; i vi se vratite. Stari prirodni čovek će reći ovo: “Ne osećaš nikakvu promenu u toj ruci. Ništa ti nije bolje u odnosu na to kako ti je bilo i ranije.”

Ali šesto čulo nastupa i govori: “To je laž. Bilo je moljeno za tebe; to rešava sve.” Amen.

86 Kao jedna žena koja je jednom došla na našu službu, i ona je došla na našu službu, njih dve. One su prošle podijum. Videle su rasuđivanja tajni ljudskog srca. Te žene su bile prosto opčinjene. Obe su bile prave hrišćanke. Jedna od njih je došla gore i Duh se spustio i rekao je: “Tebe muče bolovi u stomaku.”

Njeno lice je zasijalo. Rekla je: “To je istina.”

87 A Sveti Duh je rekao kroz mene, rekao je: “To je čir. Stvorila ga je nervoza. Pregledao vas je neki doktor, i on je rekao da vi ne možete – odnosno da morate...ili da morate ići na operaciju, on mora biti izvađen napolje.”

Ona je rekla: “Svaka reč je bila istina.”

88 Zatim, videvši da je ona bila veliki vernik, onda je On je rekao: “Tvoje ime je Gospođica *Ta-i-ta*. Ti si *odatle-i-odatle*, iz *tog-i-tog* mesta.”

Ona je rekla, “To je istina.”

89 Šta je to bilo? Šesto čulo, koje to hvata, šesto čulo i Sveti Duh su stajali rame uz rame. Sveti Duh je govorio; a šesto čulo je odgovaralo sa “amen.” Tu je to. Nešto se mora dogoditi.

90 Kada je Marta izjurila da nađe Isusa i kada je rekla: “Gospode...”

Obratite pažnju na šesto čulo. “Da si Ti bio ovde ne bi moj brat umro. A i sada znam da šta zaišteš od Boga daće Ti Bog.” Tu nastupa šesto čulo.

91 Isus se pribrao i rekao je: “Ja sam uskrснуće i Život: koji veruje Mene ako i umre živeće. I ni jedan koji živi i veruje Mene neće umreti zauvek. Veruješ li ovo?”

92 Šta će vam reći vaš razum? Tamo leži čovek, mrtav, i crvi mile po njemu.

93 Ali On je upravo izgovorio da je On uskrснуće i Život. To je Božija Reč. To šesto čulo, izvan je doktorove kontrole, iznad naučnog istraživanja, ono prkosi svemu, prkosi svakom rezonovanju i odbacuje ga. Zašto? Ono potvrđuje Božiju Reč. “JA JESAM. Nisam ‘Ja ću biti, Ja sam bio.’ Ja JESAM sada. Ja sam uskrснуće i Život,” jedan Čovek. On je rekao, “Ko veruje Mene ako i umre živeće. I ni jedan koji živi i veruje u Mene neće umreti zauvek. Veruješ li ovo?”

94 Rekla je: “Da, Gospode,” šesto čulo, “Verujem da si Ti Hrist Sin Božiji koji je trebalo da dođe na svet.”

“Brat će tvoj ustati.” O Bože!

95 Otišli su do groba. Njih dvoje zajedno, nešto je moralo da se dogodi; to je bilo šesto čulo. Zajedno s Bogom, nešto je moralo da se dogodi. Čulo je bilo super čulo, ono je bilo Bog. Nešto je to govorilo Marti. Ona Ga je videla. Ona Ga je prepoznala. Ona Ga je prepoznala kao Mesiju. I znala je, ako bi mogla samo doći do Njega, ako bi Mu ona mogla samo prići i saopštiti svoj problem, samo čuti od Njega jedno obećanje, to je sve što je ona želela. Kada je On rekao, “Ja sam uskrснуće i Život: koji veruje Mene ako i umre,” to je ono što je Marta želela da čuje, sve što je želela. Jer,

šesto čulo, super čulo, njena vera, je ono što je nju pokrenulo da Ga prizna-ispoveda, da veruje u Njega.

96 Ova žena, kada je napustila platformu, to je bilo OVAKO GOVORI GOSPOD. “Idi kući i jedi. Isus Hrist te je izlečio.” Ona je otišla kući.

97 Te noći, njena prijateljica, koja živi u njenom komšiluku, je bila u redu treća ili četvrta iza nje, i ona je imala veliku čvorugu na svom vratu. I ona je došla, sva ushićena zbog nje - njena komšinica treba da bude izlečena od tog čira koji ju je toliko mučio. Ovakvih slučajeva je bilo na stotine, na hiljade. I ta velika čvoruga na njenom vratu, i ona je došla gore. Rekao sam: “To ne mora da se otkrije. Ali ti si zbog nečega srećna; bila si ponesena, to je zbog toga što ta žena koja sedi tamo preko je tvoja komšinica.”

98 Sveti Duh... Pomislila je: “Kako bi taj čovek to mogao znati? Mora postojati Nešto što mu je to otkrilo.”

99 Nakon toga, On je rekao: “Ti misliš na svoj vrat.”

“Da.”

“Da li veruješ da će to otići?”

“Verujem,” rekla je: “od sveg srca.”

100 Rekao sam: “TAKO GOVORI GOSPOD, idi kući i bićeš izlečena.”

101 Prirodan čovek nije mogao videti nikakav znak. Žena sa čirom je otišla kući i pokušala je da jede, i, oh, ona bi više želela da je umrla. Oh, prirodan čovek, prirodno čulo, osećanje je i dalje javljalo da je čir još uvek tu.

102 Ali posle nedelju ili dve, ona je obišla svoj komšiluk, sve iz njene crkve, svedočeći im: “Gospod me je izlečio.”

Oni su je pitali: “Da li sada možeš da jedeš?”

103 “Ne, ne sve što bih želela. Ali,” rekla je: “Ja sam već izlečena, jer Njegovim ranama ja sam izlečena.” Bez obzira kakvo je bilo stanje, ona je svakako bila izlečena.

104 I jednog jutra deca su otišla u školu, i ona je jako ogladnela. Stajala je pored prozora, prala je posuđe. Došla je na službu, godinu dana kasnije. I ona je prala sudove, i prvo što se dogodilo, zahvatilo ju je veoma čudno osećanje. I pomislila je: “Šta je to? Na trenutak je došla želja kao da bi vrisnula.”

105 Njen muž joj je rekao, rekao je: “Dušo, prestani da govoriš o tom izlečenju,” rekao je: “jer,” iako je bio hrišćanin, rekao je: “donosiš sramotu na taj slučaj.”

106 Kako možete sramotiti kada svedočite Njegovu Reč? Vi ćete to činiti ako ne svedočite.

Rekao je: “Da si bila izlečena, bila bi izlečena.”

107 Ona je odgovorila: “Taj čovek je stajao ispred mene i gledao me u oči, i saopštio mi je stanje u kome sam bila i stvari koje sam učinila, i ko sam ja i odakle sam.” Rekla je: “Unutra nisam bila ni petnaest minuta pre nego što je on došao na podijum. Kako bi ovaj čovek to mogao znati? Nikada ga nisam videla u svom životu i on mi je rekao: “OVAKO GOVORI GOSPOD, ti si izlečena.” I rekla je: “Verovaću u to dok ne umrem.” Rekla je: “Svakako ću verovati u to.” I tako, ona i njena prijateljica, su se zavetovale Bogu da će držati tu veru.

108 Tog jutra, nju je zahvatilo stvarno čudno osećanje i posle nekoliko minuta osetila je glad. A deca su ostavila nešto ovsenog kolača u tanjiru, malo jela; rekla je da su joj ovseni kolači uvek pravili velike probleme. Ako je neko ikada imao čir on zna kako je to. I tako ona je uzela nekoliko zalogaja. I “O Bože,” rekla je: “platiću za ovo, pretpostavljam, ali u jednom od ovih dana biću zdrava.” No zapazila je da je i dalje bila gladna, i malo po malo pojela je sve. Sačekala je nekoliko minuta, da bi videla šta će se dogoditi. Ništa se nije dogodilo; osećala se sasvim dobro, i dalje gladna. Ispekla je nekoliko jaja, i sipala je sebi šolju kafe, i napravila je tost, imala je pravu proslavu. Jednostavno je jela sve što je stigla. Nakon toga, oprala je posuđe. I posle pola sata, ponovo je ogladnela, ni traga od zlih pojava.

109 Stavila je svoj mali šešir, i izašla je napolje, otišla je do svoje komšinice. I kada je stigla tamo, čula je i pomislila da je neko umro u njenoj porodici. Oni su vrištali, i klicali, i šetali po kući. Žena je kasno ustala tog jutra, i kada je ustala, pogledala je izraslinu koja je bila na njenom vratu, i nestala je tokom noći. Šta je to bilo? Bog na delu.

110 Ovde gore u Cadle Zajednici, kada smo imali tu službu, taj hromi mladić koga su doveli tamo i za koga je bilo moljeno, mnogi od vas su bili tamo i videli ga. Vratili su ga u sobu za hitne slučajeve. Bili me je odveo do njega. Tri ili četiri noći proveo je na podijumu, odnosno u zgradi. Nije dobio molitvenu karticu, i zato su ga stavili u sobu za hitne slučajeve. Otišao sam tamo i molio se za njega, pogledao sam ga. Rekao je: “Gospodine Branhame, da li možete nečim da me utešite?”

Odgovorio sam, “Da, gospodine, sine. Dečija paraliza te je šćepala.”

Rekao je: “Da, tako je.”

111 Rekao sam, “Ti se zoveš *tako-i-tako*. Ti si iz određenog mesta.”

“Tako je,” odgovorio je. Rekao je: “Šta je sa mojim izlečenjem?”

Odgovorio sam: “Njegovim ranama ti si izlečen.”

112 Otišao je kući svedočeći, slaveći Boga. I kako su u komšiluku govorili, on je naneo toliku sramotu, da je jedne nedelje došla grupa propovednika i sela pored njega, i rekli su mu: “Moraš prestati to da radiš. Sramotiš Evanđelje.”

113 A mladić koji je tamo sedeo, rekao je: “Gospodine, kada bi vi sedeli na mom mestu, kada bi vi sedeli u kolicima u kojima ja sedim, vi ne bi pokušali da mi oduzmete poslednju nadu koju imam u Hristu.” Rekao je: “Njegovim ranama ja sam izlečen.” I čim je to izgovorio...Sedeći tamo, sa paralizovanim nogama, rukama, telom, leđima, i čim je to rekao, ustao je iz kolica slaveći Boga.

114 Šta je to? Njegova prirodna čula su govorila da će on i dalje sedeti tamo; doktor je rekao da će on tamo biti zauvek, do kraja svog života. Ali šesto čulo je reklo: “Njegovim ranama ja sam izlečen.” I on nije morao da uradi ništa...To je odbacivanje svega onoga što je suprotno onome što je Bog rekao. To je svrha šestog čula.

115 Stari John Rhyn, ne R-y-a-n, R-h-y-n...Bio je slepi prosjak u Fort Veinu, tamo smo bili tog dana kada smo se molili za njega na službi. To je bilo samo jednu noć pre službe na kojoj je klavirsvirao pesmu, *Naš Slavni Lekar Sad Je Tu*, a da niko nije bio za njim. Kada je on bio slep...Bio je katolik po veri. On – on se zaustavio u redu, pogledao sam ga i rekao: “Tvoje je ime *to-i-to*, John Rhyn.”

“Da.”

“Ti si prosjak sa ugla. Ti si već godinama slep.”

“Da. Tako je.”

“Po veri si Katolik.”

“Tako je.”

116 Rekao sam: “OVAKO GOVORI GOSPOD, primi svoje izlečenje.”

Odgovorio je: “Hvala vam, gospodine.”

Ja sam rekao: “Zahvali se Gospodu.”

Odgovorio je: “Ali ja ne vidim.”

Rekao sam: “To nema nikakve veze s time. Ti si izlečen.”

117 A on je rekao, otišao je dalje...Pomogli su mu da siđe sa podijuma. Prirodan čovek nije mogao videti ništa. Oni nisu mogli videti nikakve rezultate što se toga tiče. “Kako,” rekli su: “pa on je slep koliko je bio i pre nego što je došao ovde.”

118 Zbog toga, dva njegova prijatelja su ga vratila i ponovo ga stavila u molitveni red i ponovo ga proveli kroz njega; Hauard ga je pustio da prođe. Kada se ponovo vratio, rekao je: “Gospodine, vi ste mi rekli da sam ja izlečen.”

Ja sam odgovorio: “A vi ste meni rekli da mi verujete.”

119 Rekao je: “Ja vam verujem. Nemam razloga da vam ne verujem.” Rekao je: “Vi ste mi rekli sve stvari iz mog života,” i rekao je: “ja ne znam šta da radim.” Rekao je: “Tamo je bila neka žena koja je svedočila da je imala problema sa gušenjem, pre samo nekoliko trenutaka i gušenje je prestalo.”

120 Odgovorio sam: “Ako mi verujete zašto mi onda postavljate pitanja? Rekao sam vam Reč Božiju.”

121 On je rekao: “Šta da uradim, gospodine?” Znajući da je katolik, i da mu je potrebno nešto opipljivo na šta bi se mogao osloniti, rekao sam mu: “Samo nastavi da svedočiš, ‘Njegovim ranama ja sam izlečen,’ i proslavlaj Ga.”

122 Stari čovek je u naredne dve ili tri nedelje, stajao na uglu i prodavao je novine; vikao je: “Posebno izdanje! Posebno izdanje! Slava Gospodu, ja sam izlečen! Posebno izdanje! Posebno izdanje! Slava Gospodu, ja sam izlečen!”

123 Kada je sledeće noći on ponovo došao na službu, jedva da sam od njega mogao propovedati. On bi ustao i počeo bi da viče: “Neka svako učiti! Slava Gospodu, jer me je izlečio! Slava Gospodu, jer me je izlečio!” Budući Katolik, on nije znao kako da prihvati veru, ali znao je da ako samo nastavi to da govori, da nastavi dalje i dalje, da će šesto čulo krenuti u akciju...Tako je. “Slava Gospodu, jer me je izlečio!”

124 On je stajao na uglu, vičući: “Slava Gospodu, jer me je izlečio! Posebno izdanje! Slava Gospodu, jer me je izlečio!”

125 I on bi išao ulicom, i kako bi neko naišao, rekao bi: “Kako si Džon?”

126 “Slava Gospodu, jer me je izlečio! Sve je u redu.” I oni su mu se smejali i rugali mu se.

127 Oko dve ili tri nedelje kasnije jedan raznoslač novina ga je odveo u berbernicu, na brijanje, posle službe. I berber ga je stavio na stolicu i namazao ga je penom za brijanje. I rekao je: “Džon,” rekao je: “koliko vidim...” Onako oholo, rekao je: “Vidim da si

išao da vidiš Božanskog iscelitelja kada...” [Prazno mesto na kaseti—Urednik] “...ovde.”

On je odgovorio: “Da, bio sam tamo.”

128 Rekao je: “Kako vidim, izlečen si,” samo da bi ga ismejao.

129 A stari čovek je odgovorio: “Da. Slava Gospodu, On me je izlečio!” I njegove oči su se otvorile. Ustao je sa te stolice, sa peškirom oko svog vrata, a berber pokušavajući da ga uhvati sa brijaćem u svojoj ruci. I išli su niz ulicu. Zašto? Božija Reč je počela da deluje.

130 Mala Džordži Karter je ležala tamo, svako od vas je zna, neki ljudi su joj ovde bliski, ležala je tamo devet godina i osam meseci, nije mogla čak ni – sve što su mogli da urade je da izvuku gumenu prostirku koja se nalazila ispod nje, za ono što je izlazilo iz njenih bubrega i creva. Težila je oko šesnaest kilograma, ležala je u Miltaunu, Indijana. A njeni su pripadali crkvi koja...Kada sam otišao da održim službu tamo u Baptističkoj Crkvi u Miltaunu, i da se molim za bolesne, u toj crkvi su rekli: “Ako neko ode kod tog fanatika, biće izbačen iz crkve.” A njen otac je bio đakon.

132 Ali ona je dobila moju knjižicu, *Isus Isti Juče, Danas, i Zauvek*. Jednog poslepodneva brat Hol me je odveo do nje. Njena majka je izletela iz kuće, nije htela da ima ništa sa tim; ja sam ušao unutra i pomolio se za nju. Rekla je: “Šta je sa devojkom Nale?” Čula je za viziju.

133 Odgovorio sam: “Bila je to vizija, sestro. Ja mogu samo da se molim. Ti imaš veru.” Jadna devojka, bila je pogrešno učena.

134 Nekoliko dana kasnije, ja sam stajao tamo gore, krštavao sam. Ona je bila tamo dole, plakala je; jer je obećala je da će doći da bi je ja ponovo krstio, u Ime Isusa Hrista, ako će je Bog izlečiti.

135 I tamo, ona, njene male nogice debljine metline drške...Nisu je čak mogli staviti na noćni sud. A njena majka, još uvek mlada žena, sedela je tamo, slomljena zbog stanja svoje ćerke, sede kose, gledala ju je dok je ležala tamo, umirući milimetar po milimetar: tuberkuloza ženskih žlezda, koja ju je celu zahvatila. Imala je oko

šesnaest kilograma, tako su procenili. Nisu je mogli podići dovoljno visoko da bi ispod nje stavili noćni sud, morali su je staviti na gumenu prostirku. Ležala je tamo devet godina i osam meseci, nemajući snage da podigne ni svoju glavu da bi videla drvo koje se nalazilo pored prozora.

136 Jednog dana, dok sam bio na vrhu jednog brežuljka, kod Džordža Rajta, Sveti Duh mi je rekao: “Ustani na svoje noge.” I kad sam pogledao, video sam Svetlo čiji su zraci dolazili iz krošnje sibinog drveta i koje je reklo: “Idi kod Rajtovih,” odnosno: “idi kod Karterovih.”

137 Kada sam stigao tamo, Gospod Isus je pokazao znak njenoj majci da ću doći. Otišao sam do devojke koja je ležala na tom krevetu, bila je toliko slaba da čak nije mogla podići ni posudu za pljuvačku. Njena majka bi je pridržala da “Uh,” pokušavajući da ispljune u posudu, sa tuberkulozom. Rekao sam: “Sestro Džordži, Isus Hrist, Sin Božiji, javio mi se u divljini pre oko pola sata, i rekao mi je da dođem ovde i da položim ruke na tebe. OVAKO GOVORI GOSPOD, stani na svoje noge.”

138 Šesto čulo je krenulo u akciju i sila je dotakla tu devojku. Po prvi put nakon tri godine – odnosno devet godina i – i osam meseci kako je bila na nogama, ona je ponovo stala na svoje noge, skočila je na svoje noge i otrčala je u dvorište, i blagosiljala drveće i travu, i sve ostalo, zatim je ušla unutra i sela za klavir i počela je da svira: “Postoji Fontana ispunjena Krvlju, koja je potekla iz Emanuelovih vena.” Zašto? Rezonovanje bi odbacilo...

139 Ona to nije mogla da uradi. Ja ne znam. Nikada neću ni znati. Samo ju je Božija Sila podigla. Njene noge nisu ni *ovoliko* bile široke, u zglobovima; ništa, bile su kao drška metle. To je bilo pre nekih dvanaest, ili četrnaest godina, ali danas ona je jaka i zdrava, sledi Gospoda Isusa.

140 Šta je to bilo? U početku je izgledalo kao da se ništa ne dešava, a rezonovanje bi reklo da se to ne može dogoditi. Ali, brate, ona se držala te Reči. Ako je Bog mogao podići tu paralizovanu devojku, u Salemu, koja se zvala Nale, koja je bila

hroma i paralizovana, čije ruke su visile *ovako*, mogao ju je izlečiti, On može izlečiti i nju takođe. Ona je to verovala.

141 Brat Hol je tamo ležao, umirući od raka i taj isti čovek me je odveo tamo. Njegov doktor, u Miltaunu, ga je poslao do ovog doktora u Nju Albani, ovde dole, u bolnici Sveti Edvardz. Zaboravio sam...On je porodio moju ženu: fin čovek, dobar doktor. On ga je pregledao i rekao je: "Rak." Rekao je doktoru Braunu, koji je iz Miltauna: "On umire."

Doktor Braun je odgovorio: "To sam i mislio."

142 Odveo ga je do njegove sestre, ovde dole, koja je rođaka Gospodinu Koppu, koji je nekada bio gradski sudija. I kada je on stigao tamo, rekao je: "Neka on bude ovde dok ne umre."

143 Pozvali su me da dođem tamo. I otišao sam dan kasnije, sa svojom ženom. Molili smo se za brata Hola. Ja sam ga voleo. Bio je jedan od mojih obraćenika za Hrista. Sve je više i više slabio, i čak nije mogao ni ruke pomeriti.

Gospođa Hol je rekla: "Bili, da li možeš uraditi nešto?"

144 Odgovorio sam: "Nema ništa što bih ja znao, sestro Hol. Ništa nisam dobio od Gospoda. "Mi..." Rekao sam: "Želeo bih da ga pogleda moj doktor."

Pitala je: "Ko je tvoj doktor?"

Odgovorio sam: "Doktor Sem Ader."

145 Pozvao sam Sema. Rekao je: "Sve što mogu da uradim, Bili, je da ga pošaljem u Lojevivil, na rengen i ostalo." Rekao je: "Izvestiću te." Poslali su bolnička kola i pokupili ga.

146 Sem me je pozvao i rekao: "Bili, on ima rak jetre. Mi ne možemo izvaditi jetru a da on ostane živ." Rekao je: "On je propovednik, trebalo bi da je sada sve u redu sa njim. Možeš mu reći da nas on polako napušta."

147 Odgovorio sam: "Sem, on je spreman da ode. Ali stvar je u tome da ja to ne želim. On je moj brat i ja ga volim." Pomislio sam: "O Bože, učini nešto za mene."

148 Tog jutra sam otišao u lov na veverice. Još pre nego što je svanulo pogledao sam napolje (a u dvorištu nije bilo nikoga), uzeo sam svoju pušku i krenuo sam. Na zidu je visila jedna stara smežurana jabuka. Pomislio sam: “Zašto ju je Meda okačila na zid?” Pogledao sam, i ugledao sam još jednu, pa zatim još jednu, i još jednu, sve dok nisam izbrojao šest takvih jabuka koje su visile na zidu. Skinuo sam svoj šešir i pao sam na svoja kolena. Pogledao sam tamo gore, a onda je velika divna jabuka sišla dole i pojela sve te jabuke. Pogledao sam, a tamo je bilo ono isto Svetlo koje je bilo na toj slici, i kretalo se u krug, rekao je: “Ustani i idi reci Gospodinu Holu, ‘OVAKO GOVORI GOSPOD,’ nećeš umreti.”

149 Otišao sam dole i rekao sam mu to. Nije mu bilo ništa bolje, ali on je to verovao. On se držao toga. Izgledalo je da nije bilo nikakve promene. Jedan dan je prošao, bez promene; drugi dan, ali i dalje bez promene. Ali treći dan, to je počelo, i evo ga ovde, živ i dan danas, nakon što su prošle godine i godine.

150 Primetio sam gospođa Viver, koja sedi ovde. Ako ne grešim. Kada je njena ćerka došla, pošto je Mardži Morgan bila izlečena, ja sam otišao tamo dole i nije bilo ništa što je ta žena mogla uraditi. Trebalo je da umre u narednih nekoliko časova. Imali su za nju još samo jednu ili dve injekcije i to je bilo sve. Obavljena je operacija na ženskom organu, a rak se raširio duž njene kičme. Operacija je prouzrokovala da se on još više proširi i ženi više nije bilo nikakve pomoći. Želeo sam da razgovaram sa njom o izlečenju.

151 Ali ona je rekla: “Gospodine, vi ste propovednik Gospodnji, i ja nisam dostojna da uđete u moju kuću,” smatrala je sebe nedostojnom toga da propovednik dođe kod nje. Rekla je: “Ja sam proživela život. Plesala sam. I radila sam stvari koje nisam trebala. Koristila sam loš rečnik i šta god još.” Rekla mi je svoje grehe, i rekla: “Ja nisam toga dostojna.”

152 Video sam da je bila na dobrom putu. Da bi to šesto čulo, super čulo moglo delovati ona je morala *ovde* primiti Hrista. Kleknuli smo. Govorio sam joj, o tome da: “iako su tvoji gresi kao skerlet.” Ona je predala svoj život Gospodu Isusu Hristu. I kada je

to uradila, rekla je: “Oh, oh, osećam se toliko drugačije. Nešto se dogodilo sa mnom. Nešto se sa mnom dogodilo. Želim da se rukujem sa svima vama.”

154 Upravo sam tada pogledao napolje i ugledao sam je u viziji kako odlazi iza kuće prema kokošinjcu. Rekao sam: “Gospođo Viver, OVAKO GOVORI GOSPOD, vi ćete otići do tog kokošinjca i živete.”

155 Ona se nije mogla osloniti na svoja osećanja; rak ju je pojeo. Nije se mogla osloniti na ono što je doktor rekao; ona je umirala. Gospođo Viver to je bilo, čini mi se, pre četrnaest ili petnaest godina? [Gospođa Viver odgovara: “Četrnaest.” – Urednik.] Pre četrnaest godina. Ona se jedva doteturala do ove crkve dok je bila još bolesna; ona tada nije izgledala kao neko ko bi mogao da ustane iz kreveta, male stare mršave ruke; ali ona je obećala Bogu da će doći i da će se krstiti u Isusovo Ime. Izvadili smo je iz invalidskih kolica, i odneli smo je u bazen i krstili smo je u Isusovo Ime. I evo je ovde, večeras. Pogledajte je, ako želite da vidite šta je zdravlje. Kako? Odbacivanjem rezonovanja i naučnih istraživanja, i svega ostalog, i zato što je šesto čulo krenulo u akciju. To je razlog.

156 Dozvolite mi da kažem još i ovo, samo za tren. Isus je jednom prolazio pored jednog drveta, to je bilo smokvino drvo. I on je pogledao na njega. Dakle, molim vas pazite, nemojte ovo propustiti. On je pogledao na smokvu, a na njoj nije bilo plodova. I rekao je...On je prokleo to drvo i rekao: “Da od sad od tebe niko ne jede roda do veka.”

157 A učenici su pogledali; drvo je izgledalo isto kao što je uvek i bilo. I sat kasnije bilo je isto. Bog nije otvorio zemlju da bi ga ona progutala. Bog nije poslao munju da bi ga spržio do pepela. On je to mogao uraditi, naravno da je On mogao. On nikada nije učinio tako nešto.

158 Šta se dogodilo? Drvo je bilo proketo. Božija vera stala je nasuprot životu tog drveta. Tamo nije bilo ničeg što bi mogli videti u fizičkom obliku. Ali duboko ispod zemlje, dole u korenu, smrt je počela da zahvata drvo. Drvo je bilo proketo. Šesto čulo je stalo

nasuprot njemu. Ono je moralo umreti. Ono je počelo da umire od korena.

159 Isto to se dešava i sa rakom; isto to se dešava i sa tumorom; isto to se dešava i sa svakom drugom bolešću, kada se to šesto čulo sile Gospodnje podigne nasuprot tome. Recite: “Sotono, izadi odande.” Možda nećete odmah videti fizičku promenu, ali ta se vera ne pomera. On je proklet. To šesto čulo neće – to super čulo neće ga pustiti. Ono neće obraćati pažnju na vaša osećanja, na vaš izgled, na vaše ponašanje. Ono sa tim nema nikakve veze. Božija Reč je počela da deluje. Šesto čulo počinje da zahvata. To je sve. Ono počinje da deluje; rak počinje da nestaje. On umire od korena; i nestaje. Naravno.

160 Istim ovim moćnim šestim čulom kraljevstva su srušena, njihovi zidovi razvaljeni. Ovim šestim čulom, Crveno More se povuklo i kroz njega je napravljen prolaz da bi deca Božija pobjegla od neprijatelja. Istim ovim šestim čulom, Samson se suprotstavio Filistejcima, kojih je bilo hiljadu, svi naoružani oklopima i kopljima. A on nije imao sebe čim da brani, samo čeljust divlje mazge. I to šesto čulo je krenulo u akciju, i on je nadvladao hiljadu Filistejaca. Haleluja!

163 Ovim šestim čulom, mrtvi su podignuti. Ovim šestim čulom, učinjena su mnoga moćna čuda. To je najmoćnija sila koja je ikada bila na zemlji, to je to super čulo, zvano, šesto čulo. Nema nikakve veze sa *ovim* ovde dole; ako ovo ovde dole priznaje to i kaže “amen” na to, dobro je, vi nastavljate dalje; ali bez obzira na to, verujte To. Tu se nalazi sila: “ako verujete u svom srcu.” Vaše peto čulo, sposobnost mišljenja, nalazi se u vašem mozgu, ali vaše šesto čulo se nalazi u vašem srcu. Vi verujete svojim srcem. Priznanje se ispoveda ustima. Ali verujete svojim srcem. Da, sigurno, to šesto čulo, ta moćna sila...

165 Slušajte, zbog tog šestog čula jednom je jedan prorok bio bačen u jazbinu sa lavovima. Zbog tog šestog čula, lavovi nisu mogli pojesti Daniela. Nisu mogli. Nisu mu mogli prići, zbog tog šestog čula, tog super čula.

166 Istim tim šestim čulom, tri jevrejska mladića bila su bačena u užarenu peć i odoleli su vatri. To šesto čulo...Svaki razum bi dokazao da će oni biti spaljeni pre nego što i stignu unutra, ali tim šestim čulom oni su unutra proveli dva ili tri sata. A kada su otvorili peć, ugledali su Jednog među njima, nalik na Sina Božijeg. To je šesto čulo. Vatra ih nije spalila. Ne, gospodine.

167 Isto to šesto čulo je stupilo na scenu kada jeapostol Petar bio u zatvoru i kada je trebalo narednog dana da mu odseku glavu. Dole u Jovan-Markovoj kući održavao se molitveni skup. To šesto čulo je počelo da okružuje taj zatvor, gde je on bio prekriven molitvama. To šesto čulo krenulo je u akciju. Vatreni Stub je ušao kroz prozor i dotakao je Petra i rekao je: "Hajde, odlazi odavde." Šesto čulo!

168 To šesto čulo nije dozvolilo da se Sveti Pavle udavi u moćnom moru, kada je mali brod doživeo brodolom. Bilo je to šesto čulo koje ga je sačuvalo da se ne udavi, to super čulo. Šestim čulom on je stresao u vatru zmiju koja ga je ujela za ruku. To je uradilo šesto čulo.

169 To šesto čulo je podiglo Isusa Hrista iz mrtvih, nakon što je Njegovo telo bilo sahranjeno, zato što je On verovao Božiju Reč. Rekao je: "Uništite ovo telo i Ja ću ga podići treći dan. Jer David je rekao: 'Neću ostaviti Svoga Sveca da vidi truljenje, niti ću ostaviti Njegovu dušu u paklu.'" To je bilo to super čulo. Odbacite rezonovanja *ovih* čula. Verujte super čulu, čulu vere, koje daje Isus Hrist.

170 Istim tim čulom Bog je govorio kada još nije bilo ničega. Šta je to čulo? To super čulo je Bog, Božija vera u vama, deo Boga koji dolazi u vas, daje vam to super čulo. Istim tim super čulom, Bog je oblikovao svet zajedno sa stvarima koje se nisu mogle videti. On je izgovorio Svoju Reč i verovao je Svoju Reč, i svet se pojavio. Slava!

171 Šesto čulo, to super čulo, O Bože, izlij ga u mene. Daruj mi to i svakome kome je ono potrebno. Gospode, izli Tvoje šesto čulo u mene. Gospode, voljan sam da predam ovih pet, moje znanje, misli, ja odbacujem svako rezonovanje. Neka je Tvoja Reč istinita,

a svaka čovečija laž. Svako rezonovanje, svaka sumnja, neka bude uklonjena od mene, i dozvoli mi da hodam po super čulu, čulu Svetoga Duha.

172 Zar to ne želite? [Skup odgovara, “Amen.” – Urednik.] To je ono što mi želimo. Bog vas blagoslovio, prijatelji. To je ono što vam je potrebno. To super čulo će tražiti nešto i ono zna da će On to dati. Ono je sigurno u to: “Jer onaj koji hoće da dođe k Bogu, treba da veruje da ima Boga i da plaća onima koji Ga traže.”

173 Ako šesto čulo kaže: “Bog drži Svoju Reč. Ja sebe predajem Njemu. Ja Njemu predajem sve što imam. Moje čulo kaže da će se to dogoditi, moja vera u Božiju Reč,” onda nazivajte sve suprotno tome nepostojećim, kao da toga i nema.

174 Abraham se susreo sa Bogom i Bog mu je rekao: “Dobićeš dete od Sare,” a on je imao sedamdeset i pet a ona šezdeset i pet godina. Abraham je smatrao nepostojećim sve što nije bilo, što je...što je bilo suprotno tome. On je hodao kao da je video Boga i on je – on je verovao.

175 On je smatrao sve što je govorilo da on neće, ma koji razum, i sve drugo što je...Doktor je možda rekao: “Pa, Abrahame, ti si previše star za to.” To nema nikakve veze šta je rekao doktor, ili bilo ko drugi šta je rekao, ili šta je njegov vlastiti um rekao, ili šta je bilo šta drugo reklo. Bog je bio u pravu i on se držao toga.

176 To je šesto čulo, to super čulo. Bože, daruj mi to. Bože, daj mi više toga, da bi služio Njegovom narodu, moja je molitva.

177 Jutros, kada je ta majka donela tu malu ridokosu bebu, stajala je ovde, suze su joj tekle niz obraze. Rekao sam: “Šta je bilo, sestro?”

178 Odgovorila je: “Brate Branhame, ona ima leukemiju.” Osetio sam nešto kako se podiže. Oh, On uvek pritiče u pomoć kada je čovek u nevolji.

179 Ovde, nedavno, Bili i ja smo išli negde kolima. Neki crnci su jurili putem, vozili su veoma brzo, i bočnom stranom su zakačili jedan auto, nakon čega se njihov auto prevrnuo nekoliko puta, tako

da su mladići bili razbacani po putu; a jedan od njih je završio ispod automobila, leđima okrenut prema vozilu. Mladići su odmah pritrčali da podignu auto i da ga izvuku odatle. Ali on je rekao: “Oh, molim vas, ne radite to, slomio sam kičmu. Ne dirajte auto! Ubićete me! Ubićete me! Ne činite to.”

180 Rekli su: “Ali moramo te izvući odatle jer auto počinje da gori.” Rekao je: “Ostavite...”

181 “Ne dirajte ga, poslaćete me u smrt. Ne radite to! Ne radite to!”

Onda sam ja povikao: “Sine, da li si ti hrišćanin?”

On je odgovorio: “Ne, gospodine.”

Rekao sam: “Bolje da se moliš.”

Odgovorio je: “Dobro, gospodine.”

182 Šesto čulo je stupilo na scenu, došao sam iza automobila, i nikada to neću ni znati do Suda, ali, odjednom, kola su se premestila. [Brat Branham je jednom škljocnuo prstima – Urednik.] I auto više nije bio na njemu i on je skočio i bio je u redu. Šta je to bilo? “Pomoć u vreme nevolje.”

183 Vraćali smo se sa... Jedna mlada crnkinja je vozila auto, novi Plimot, prešao je oko sedamsto kilometara. Vozila je prilično brzo. Video sam njen auto. Udarila je snažno u drvo. Bili i ja smo se zaustavili. Ispred nas put je bio klizav i bio je prekriven snegom, ali tamo je bio suv. A devojka... Vetar je u Minesoti duvao tako jako, da je njen auto bio naprosto oduvan. Bili, sećaš se toga? Sjurio sam dole po nju. A tamo, ona je sedela i rekla: “Oh, ja umirem. Umirem.” Pozvali su hitnu pomoć.

184 Hitna pomoć je stigla, ali u njihovim kolima je već bila jedna mrtva osoba. Rekao je: “Ne mogu je uzeti.”

185 A farmer je rekao: “Onda brzo pošalji nekog drugog, ova žena umire.”

Otišao sam tamo do nje i rekao: “Gospođo, samo trenutak.”

186 Rekla je: “Oh, gospodine, ne dodirujte me. Ne dodirujte me. Moja leđa.”

187 Rekao sam: “Gospodo, da li ste vi hrišćanka?” Ona me je pogledala. Rekao sam: “Ja sam propovednik Evanđelja. Ako vi umirete, kako stojite sa Bogom?”

Odgovorila je: “Gospodine, od sada želim da budem ispravna.”

188 I šesto čulo je stupilo u akciju. Spustila se sila Božija. Ona ne bi mogla izaći iz automobila bez nečije pomoći. Sila Božija koja je bila prisutna...“Pomoć u vreme nevolje.”

189 Mi hodamo po veri. Mi živimo po veri: “Pravednik će živeti od vere.” Moramo tako živeti. Koliko vas želi da ima još više tog šestog, super čula? [Skup odgovara: “Amen.” – Urednik.] Pognimo naše glave i molimo se.

190 Dragi Gospode, naš Bože i naš Oče, toliko si dobar prema nama. Dao si nam pet čula da bismo mogli živeti na ovoj zemlji. odnosno da bi imali kontakt sa zemljom. Mi dodirom možemo osetiti stvari koje se mogu dotaći rukama, opipljive stvari. Dao si nam sluh, da bi mogli čuti. Toliko nam je drago zbog toga, što možemo čuti Božiju Reč, i kroz to: “Vera dolazi od slušanja, slušanja Božije Reči.” Gospode, mi smo zahvalni za ovih šest čula. Možemo li ih koristiti, sve dane našeg života.

191 No, neka ovo super čulo, neka bi čulo vere, koje pripada verniku, jer ga on mora imati da bi mogao verovati...Gospode, daj nam više toga. Oh, Gospode, pročisti nas, i iskušaj nas, i ispuni nas Tvojom dobrotom i Tvojom silom. Neka bi hodali sve dane našeg života po tom šestom čulu, po čulu vere, koje samo Isus Hrist može da daruje. Da za ono što se molimo, neka bi verovali da to primamo, da nemamo sumnju u svom srcu, a Ti si obećao da će se to tada i desiti.

192 Gospode, ja se molim za ove koji su podigli ruke. Oni su u potrebama. Ti znaš koje su to potrebe. Ja se molim da Ti odgovoriš na svaku od njih. Mogu li njihove želje biti zadovoljene. Ja to molim u Isusovo Ime. Amen.

Vera u Oca, vera u Sina,
Vera u Svetog Duha, oni su Jedno;
Demoni će drhtati, a grešnici se probuditi;
Vera u Jehovu prodrmaće sve.

Da li ste je čuli ikada ranije? Sada bez muzike, samo minut, Teri.

Vera u Oca, vera u Sina,
Vera u Svetog Duha, oni su Jedno;
Demoni će drhtati, a grešnici se probuditi;
Vera u Jehovu prodrmaće sve.

193 Tako je. O Bože! Dragocena vera, dragocena, slavna vera, Bože, daj mi veru. “Abraham, verom; Isak, verom...Verom je Avelj ponudio Bogu bolju žrtvu od Kaina; iako mrtav i sada svedoči.” Oh, koliko nam je samo potrebna vera! Ja Ga volim. Ja želim više vere. Moja želja u ovom životu, i za narednu novu godinu, je više vere u Boga. Bože ukloni svaku sumnju iz mog uma, ako bi se ikada pojavila. Sotona se bori protiv mene; bori se protiv vas; on pokušava da nas pogodi svojim strelama. Moja iskrena molitva je da taj štit vere uvek bude ispred mene, da bi odoleo đavolovom lukavstvu, da bi oborio njegove vatrene strele. Bog vas blagoslovio.

Brate Nevile, imaš li nešto da kažeš? [Brat Nevil odgovara: “Ne, samo da...” – Urednik.] Hajde.